

1102

פרוטוקול מס' 80

מישיבת ועדת השירותים הציבוריים
יום ג', ז' באדר תשל"ה - 18.2.75, שעה 11.00

נכחו:

- חברי הוועדה:
- ח. גרוסמן - היו"ר
  - ח. אבו-רביעה
  - י. בארי
  - מ. גז
  - א. גיבלר
  - ל. דיציאן
  - מ. דרובלס
  - ח. זיאד
  - ה. זידל
  - מ. חריש
  - מ. פרידמן
  - ב.צ. קשת
  - ח. שמעוני
  - פ. שינמן

- מוזמנים:
- מ.א. קורץ - מנכ"ל משרד הסעד
  - מ. הורוביץ - משרד הסעד
  - א. בויק - משרד הסעד
  - ב. הופמן - משרד הסעד
  - חנ"צ קרתי - משרד המשטרה
  - ח. הירש - משרד המשטרה
  - י. קרפ - משרד המשפטים
  - י. קדמן - מזכיר ארגון העובדים הסוציאליים
  - פרופ' י. מנצ'ל - מנכ"ל משרד הבריאות
  - ד"ר פרייס - משרד הבריאות

מ"מ מזכיר הוועדה: ד. זודקביץ

רשמה: צ. ספרן

- א. פניית חבר-הכנסת זידל לבחינה מחודשת של החלטת מרכז קופת-חולים בדבר חשלום עבור ביקורי בית של רופאים.
- ב. שאלחות.
- ג. חוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), תשל"א-1971.
- ד. מסקנות הוועדה בנושא "הטיפול והשירות הרפואי במדינה" - הצעה לסדר היום של חבר-הכנסת ג. פת.

(נתקף ביום 23.2.75)

אני פותחת את הישיבה.

ג' ה' גרוסמן:

א. פניית חבר-הכנסת זיידל בדבר "בחינה מחודשת של החלטת מרכז קופת-חולים בדבר תשלום עבור ביקורי בית של רופא"

קיבלתי סכתב מחבר-הכנסת זיידל וזה תוכנו: "הנני פונה אליך בבקשה להעלות לסדר יומה של הוועדה הצעתי הדחופה: "בחינה מחודשת של החלטת מרכז קופת-חולים בדבר תשלום עבור ביקורי בית של רופאים". בדעתי להסביר את הצעתי: בדרך כלל אני נוטה לקבל את הגישה האומרת שהכנסת אינה צריכה לדון בהחלטות של גופים וולונטריים, אבל הפעם מדובר בעניין יוצא דופן אשר חורג מהחלטה רגילה של גוף וולונטרי, וזאת בגלל הסיבות הבאות: מ-1 בינואר הועלה המס האחד בהסתדרות בסכום די ניכר; אם החולים יצטרכו לשלם עבור תרופות ותשלום חלקי עבור ביקורי בית, אנו עלולים להימצא במצב שלתשלום דמי ביטוח הכלול במס האחד לא יהיה שום קשר עם העזרה הרפואית במרפאות; אנו רוצים עתה בחוק ביטוח בריאות ממלכתי ויש לוואג שקופות-החולים לא יעמידו אותנו בפני עובדות שאחר כך יהיה קשה לשנותן; הואיל ומשרד הבריאות ממתן בתקציב קופת-חולים בסך של 460 מליון לירות, רשאי המשרד ורשאים הכנסת להתערב בנושא בקופת-חולים. אודה לך באם תביאי תוכן מכתבי זה לידיעת חברי הוועדה, ובאם יוחלט על דיון בנושא הנ"ל, אנקש להזמין את ציגי קופת-חולים ומשרד הבריאות שיסבירו את עמדתם.

אני מציעה שנשלב זה נשלח מברק לשר הבריאות ולקופת-חולים, שאנחנו מודאגים מן העניין, ביחוד לאור הדיון בחוק ביטוח בריאות שצריך להבטיח שירות הינם לכל אדם מבוטח.

מכיוון שלא דנו בזה, אני מציע שתשלחי מברק בשםך ולא בשם הוועדה.

אני יכולה לשלוח מברק בשם הוועדה, גם אם לא דנו בנושא, כאשר הוועדה מייפה את כוחי לשלוח מברק.

למה לא לקבל את הצעת חבר-הכנסת זיידל ולהזמין את הנוגעים בדבר? אז גם לא תהיה בעיה בשם מי לשלוח את המברק.

צריך לשלוח מברק האומר, שהוועדה מבקשת מקופת-חולים לעכב את החלטה עד שנקיים דיון בוועדה עם הגורמים הנוגעים בדבר.

אתה עצמך טוען שזה גוף וולונטרי ולכן איננו יכולים לחייב אותו, אלא רק להזמין אותו לוועדה.

הוברר שהכנסתה של קופת חולים מסמך אחיד היא 400 מליון לירות, מספר הבריאות 460 מליון לירות ומסמך סגביל 500 מליון לירות. יש איפוא לציבור ולמשרד הבריאות, גם לפי החוק, מה להגיד. אגב, החלטה זו שהזכרתי נוגדת את התקנון של קופת-חולים, שלפיו משרד הבריאות ממתן בהנהלת קופת-חולים.

היות וזה דבר שאיננו בשיגרה ואנחנו רוצים בחוק ביטוח בריאות, אנחנו מבקשים לא להעמיד אותנו בפני עובדות. החלטה על תשלום 6 לירות עבור ביקורי בית, זו התמוטטות והתפוררות ראשונה בין ביטוח בריאות והציבור.

אני מציעה שנשלח מברק האומר, שהוועדה קראה בדאגה את הפירסום בעתון בדבר החלטת קופת-חולים על תשלום בעד ביקורי חולים והיא מבקשת מהגורמים הנוגעים בדבר לבוא ולהבהיר את העניין. בעיקר מדאיגה אותנו ההחלטה לאור הדינאים בחוק ביטוח בריאות.

העניין איננו נוגע לכנסת. לו היה מדובר בקביעה של משרד הבריאות, יש לוועדה סמכות לדון בה. אבל אינני יודע אם סותר לנו להתערב בהחלטה של גוף וולונטרי. אני מציע לקבל את ההצעה שיושבת-ראש הוועדה תשלח מברק בשמה.

ה. זיידל:

אין לזה תקדים, שמשרד מסתתף מאחורי כל כך גבוה של התקציב.

היו"ר ח. גרוסמן:

בחוק ביטוח בריאות יהיה למשרד הבריאות סטטוס אחר לגמרי ממה שיש לו עכשיו.

ח. שמעוני:

אני מבקש לקיים דיון על הנושא העקרוני.

היו"ר ח. גרוסמן:

הנושא העקרוני נובע לשירותי הבריאות ונקיים בו דיון במסגרת הדיון על

חוק ביטוח בריאות.

ה. זיידל:

לא ייתכן שוועדה הדנה בחוק ביטוח בריאות תיתן יד בעקיפין לדבר שיצא

אותה בפני עובדות.

היו"ר ח. גרוסמן:

הצעת שבזמין את קופת-חולים ובזמין קופת-חולים.

ה. זיידל:

אבל אני מבקש שער אז לא יתקבלו החלטות.

ח. שמעוני:

נצביע על כך.

היו"ר ח. גרוסמן:

איבני יכולה לעשות זאת, כי אלה דברים שמחוץ לסדר וגם מחוץ לסדר היום.

אשלה מברק שאני חרדה לענין, גם לאור חקיקת חוק ביטוח בריאות, ואזמין אותם לגירור.

ב. שאילתות

ח. שמעוני:

בטלביזיה ובעתונים, ערב הדיון במסגרת ועדת ראש הממשלה לנוער במצוקה, שהיו אמורות להיות מפנה בטיפול באוכלוסיה החלשה, התבשרנו אתמול על קיצוצים ניכרים בתמיכות הסעד ונכל מיני שירותים - דבר שיביא לקיצוץ של 50-60 לירות לחודש בקיצבת הסעד. קיצוץ זה הוא בניגוד להחלטת הממשלה לתת לשכבות החלשות פיצוי מלא. זו עקיפת אותה החלטה, על ידי כך שרוציה לקוז היום את הפיצוי המלא שנתנו. אני מבקש לדעת מה היו השיקולים ואם אפשר לעשות משהו כדי להעביר את רוע הגזירה העומדת בניגוד מוחלט להחלטת הממשלה.

היו"ר ח. גרוסמן:

השאילתה הופנתה.

ג. חוק הנוער(שפיטה ענישה ודרכי טיפול). תשל"א-1971

מכיוון ששירות המבחן מהווה את האולטימאטום בין הנאשם לבין בית-המשפט כדאי היה שנשמע מנציגי משרד הסעד באיזו מידה ממלא שירות זה פונקציה של מניעת הדרדרות נוספת; באיזו מידה ממלא חוק שירות המבחן המוגש, במסגרת חומר ההרשעה, גם תפקיד חשוב לא רק בתחום החלת העונש, לא רק בתחום העברת הטיפול למסגרת מחנכת יותר מאשר מסגרת מענישה, אלא גם בתחום מניעת ההדרדרות ואם הוא ממלא אחר הצפייה.

קיימות שתי בעיות: האחת - האם שירות

המבחן יכול למלא אובייקטיבית את תפקידו, כאשר יש לו הכלים לבן? השנייה - אם אמנם יש לו הכלים, בחומר שהגשתם נאמר שכדי לבצע את חוק הנוער בכל מה שקשור לשירות המבחן מ-1 באפריל 1975 נחוץ עוד כוח אדם ועוד 135 אלף לירות. האמנם זה כל הסכום הנדרש כדי להפעיל את שירות המבחן עד גיל 18? ואם כן - מדוע אי אפשר להפעיל מיד וללא הדרגה?

מ. א. קורץ:

כפי שידוע לכם החוק מחייב את שר הסעד להתייעץ עם ועדת השירותים הציבוריים של הכנסת והוא מחייב את הסכמת שר המשפטים. אני מביא בפניכם היום הצעה שנתגבשה השבוע, שקיבלה את הסכמתו של שר המשפטים, והמוצעת על דעת שר הסעד ושר המשפטים, היועץ המשפטי לממשלה, המפקח הכללי של המשטרה, מנהל בתי-המשפט. ההצעה כוללת ארבעה סעיפים: סעיף 1: החל מיום 1 באוקטובר 1975 יחולו כל סעיפי החוק, למעט סעיף 25 ו-26(5) לחוק על קטינים בגיל 16-17. כלומר, אנחנו מציעים להפעיל את שירותי המבחן כלפי השנתון הראשון החל מ-1 באוקטובר 1975.

מ.א. קורץ: סעיף שני אומר כי החל מ-1 באפריל 1976 יחולו גם סעיפים 25 ו-26(5) על קטינים מגיל 16 עד 17.

סעיף שלישי מדבר על החלת החוק החל מ-1 באפריל 1977 על קטינים מגיל 17 עד 18, גם לגבי שירות מבחן וגם לגבי חסות הנוער, וכן הוא יחול על קטינים בגיל 16-17 שעברו עבירות שהעונש המוטל עליהן הוא 10 שנות מאסר ומעלה. כלומר, החלת החוק על השנתון הראשון לגבי עבירות אלה חלה רק במועד האחרון.

סעיף רביעי אומר כי החולח סעיף 13, המחייחם לבחי מעצר לקטינים, חדחה ל-1 באפריל 1977. מסתבר שעומדת להחגבש הצעה, על ידי השרים שהזכרתי, להביא בפני הכנסת הצעה לשינוי סעיף זה.

בענין זה של עבירות שהעונש המוטל עליהן הוא 10 שנות מאסר האזנו לוועדה מיוחדת בראשותו של שופט בית-המשפט העליון חיים כהן, שהמליצה כי בנוסף למגוון של גיל נביא בחשבון גם את העבירות שהעונש עליהן הוא 10 שנות מאסר ומעלה.

הייתי מבקש מהוועדה שחקבל גם היא אותן המלצות שהבאתי כעח בפניכם על דעת השרים ובהסכמת שר המשפטים.

היו"ר ח. גרוסמן: העובדים הסוציאליים טוענים נגד דחיית ביצוע החוק ונשמע על כך אח מזכיר

ארגון העובדים הסוציאליים.

קייבלנו בענין זה פניות רבות הן מקציני מבחן והן מעובדים סוציאליים המצויינים

קדמן:

בטיפול בנוער במסגרות השונות.

השאלה הראשונה הנשאלת: אם החוק נחקק ב-1971 ואנחנו עומדים בשנת 1975, מדוע היו צריכות לחלוף ארבע שנים עד שמצאו לנכון לדבר על הדוגמה בביצוע? מה נעשה במשך ארבע שנים על מנת לדאוג שהחוק הזה יחבצע? ברור לי, כמו ליחר העובדים, שאי אפשר לבצע מיד חוק מסובך כזה, אבל בחקופה של ארבע שנים ניתן היה לעשות צעדים, שדרוש היום לעשייתם הרבה יותר כסף ממה שדרוש היה עם חקיקת החוק. צריך לעשות מירב המאמצים על מנת שמירב סעיפי החוק יתחילו להיות מופעלים החל מ-1 באפריל 1975.

בעמדתנו אנחנו מתייחסים גם לבחי מעצר לקטינים ואנחנו מבינים שישנה החנגדות של המשטרה ושל משור האוצר, כי הענין מתייב הוצאה תקציבית. אנחנו יודעים שבמשך ארבע שנים היו לא אחת החנכלויות לבחורים צעירים, שחלקן הסתיימו במוות, בגלל חוסר בחי מעצר נפרדים לקטינים. דעתנו שב-1 באפריל 1975 צריך לעשות הכל על מנת שמכסימום השנתונים ומכסימום סעיפי החוק יופעלו.

במאמץ אפשר להפעיל בעוד חודש את שירות המבחן. ישנם, בין המקרים שעליהם מדובר, כאלה שצריכים היו להיות בטיפול שירות המבחן למבוגרים ואפשר להסב חלק מקציני המבחן למבוגרים לקציני מבחן לנוער.

היו"ר ח. גרוסמן: אם שירות המבחן הוא חוליה כל כך חשובה והוא ציחן לביצוע מבחינת כוח אדם, מדוע באמת לא יפעילו אותו יותר מוקדם?

מ. הורוביץ: אתיחם קודם כל לשאלה זו: אני חושב ששירות המבחן מסוגל למלא את המשימה לגבי השנתון האחד, אבל עלינו לזכור שהשירות הארצי אינו ניתח להפעלה בחלל רק. הוא קשור למערכות אחרות: להתארגנות המשטרה, למינוי שני שופטי נוער. את כל הדברים האלה אי אפשר לבצע בשישה שבועות.

היו"ר ח. גרוסמן: למה חכיחם עד עכשיו?

מ. הורוביץ: לגבי תפקידו של שירות המבחן: בשיבוט הקודמות הבאתי לפני חברי הוועדה את כל הנחונים הסטטיסטיים ואינני רוצה לחזור עליהם פעם נוספת. כאשר ילד נאשם על ידי המשטרה, הוא מופנה מיד לקצין מבחן לנוער, שחפקידו לבדוק את מצבו של הילד, מצבו בבית, יחסיו עם משפחתו, מצבו בחחום הלימודים, בתחום העבודה וקשריו הנוספים בחוך הקהילה. עליו להגיע לידי אבחנה אם יש צורך

מ. הורוביץ:

לראות בעבירה סימפטום הדרוש התערבות החברה, או אם ניתן לראות במקרה פעולה חולפת שאיננה דורשת התערבות החברה. לעתים קרובות מדובר בילדים שכבר נמצאים בטיפול אחת הסוכנויות הסוציאליות האחרות ואז ממליץ קצין המבחן שלא להביא את הילד בפני בית-משפט לנוער. ההנחה היא, שבמקרים שאיך הכרח, כדאי למנוע את כניסתו של הילד לכל אותה מערכת של בתי המשפט והסנקציות המשפטיות.

עד איזה גיל?

א. גיבלבר:

אני מדבר על נערים עד גיל 16 ונערות עד גיל 18.

מ. הורוביץ:

40% מהתיקים של ילדים המופנים לשירות המבחן נסגרים במשטרה ואוחס ילדים אינם מופיעים בבית-המשפט לנוער. אפשר לראות גם בזה פעולת מזיעה, כי לעתים קרובות הקריירה הפלילית של ילד מתחילה כאשר הוא נכנס למערכת של השירותים המטפלים בילדים עוברי חוק, עם כל הסטיגמה שיש בכך.

תפקיד שני שיש לקצין המבחן - להכין דו"ח לבית-המשפט לנוער על אוחס ילדים שאינם מופיעים בבית-המשפט לנוער, לחאר את מצבם ולהמליץ בפני בית-המשפט על דרך הטיפול בהם.

מעט נתונים: כ-40%-45% מהתיקים נסגרים; כ-10% מועמדים חתח השגחה קצין מבחן; כ-5% מקבלים צווי מעוץ; כ-17%-18% ערבות; כ-6% קנס פיצוי; כ-0.2%-0.4% עונש מאסר.

האם אתה כולל בנתונים אלה את כל סוגי העבירות, או רק עבירות עם מכסימום עונש

ל. דיציאן:

מסויימים?

אני מתייחס לכל אוחס עבירות המופיעות בפני בית-משפט לנוער, והן אינן כוללות מעשה רצח, נסיון למעשה רצח, שוד מזויין ואונס. אלה הן עבירות המובאות בפני בית-משפט מחוזי, היושב אז בבית-משפט לנוער. גזרי דין אלה אינם כלולים בסטטיסטיקה שהבאתי, אבל הם מהווים אוחס קטן מאד בגילאים אלה.

תפקיד נוסף של קציני המבחן - לטפל בטל אוחס נערים שבית-המשפט החליט להעמידם חתח פיקוח קצין מבחן ושמשפחה מגיע כיום ל-1,700.

לפי החומר שהגשמתם מסתבר שאם יוסיפו את השנתונים 17-18 יחוספו כ-1,000 מקרים

היו"ר ח. גרוסמן:

לטיפול בשנה. האם זה נכון?

קצת יותר. דרך אגב, יש כיום 110 קציני מבחן בכל הארץ.

מ. הורוביץ:

שנתון אחד נוכל לספוג, גם עם כוח האדם הקיים, כי היתה ירידה מסויימת בעבריינות נוער בחמש השנים האחרונות, אבל שני שנתונים אינם ניתנים לספיגה, היות וגם היום אנחנו טבורים שלגבי אוחס חלק של האוכלוסיה בו יש החרפה של העבריינות יש צורך בטיפול אינטנסיבי יותר ולא צריך למשוך את כוח האדם הקיים לגבי אוכלוסיות גדולות, כי אז אנחנו מקטינים עוד יותר את הטיפול האינטנסיבי.

בחקופת המבחן עומד קצין המבחן בקשר הדוק מאד עם הילד, בהחאם לצורך. יש ילדים שהוא רואה אותם לום יום, יש ילדים שהוא רואה אותם אחת לחודש. הפגישות מחקיימות לא רק בלשכתו של קצין המבחן, אלא גם בביתו של הילד, במקום עבודתו, במקום לימודיו, קמועדוץ. יש מקומות בהם קציני המבחן עצמם מקיימים פעולות מועדוניות לקבוצות של נערים הנמצאים בטיפולם. במקומות אחרים הם משחפים פעולה עם מועדונים אחרים. ישנם נסיונות לטיפול בילדים בקבוצות, ישנם נסיונות לטיפול בילדים עם משפחותיהם; על מנח לשחף את המשפחה בפתרון בעיותיו של הילד.

בפעם האחרונה אמרתי שאוחס ההצלחה מבחינת הקריטריון של עבריינות חוזרת נע בין 70% ל-80% ונשאלתי על ידי חברת-הכנסת אורה נמיר איך זה מתיישב עם שיעור הרצידיביזם המגיע ל-35%? הדבר מתקבל על הדעת, כי אני מדבר על קבוצה קטנה בלבד של 10% מכלל

מ. הורוביץ:

העבריינים הרצידיביסטים ביחס לאוכלוסייה הכוללת. כלומר, ההצלחה מחייחסת רק לאוכלוסייה ספציפית המהווה 10% בלבד.

האם אתה כולל גם מבוגרים? מ. גז:

לא. אני מדבר על נוער. מ. הורוביץ:

ממדי הרצידיביזם עולים עם הגיל מכמה סיבות: יש יותר פעילות עבריינית; יש פחות הצלחות. יש סטטיסטיקה המראה, כי ככל שאדם מתבגר יותר, ההסתברות שהוא עובר יותר עבירות מאשר בעבר הולכת וגדלה. ההסתברות של רצידיביזם לגבי ילד בן 10 - כאשר האחריות הפלילית מחילה בגיל 9 - היא קטנה יותר מאשר ההסתברות לגבי נער בגיל 20, וגם את זה צריך להביא בחשבון כאשר משווים את ממדי הרצידיביסטים. אני לא טוען שממדי הרצידיביסטים גבוהים יותר בגילאים גבוהים יותר, אלא שהם תוצאה של אנטיפקט סטטיסטי.

אם אמרתי שלגבי אותם 10% יש 70% הצלחה, הרף שלגבי 90% אין לי כאן מספרים ביחס לממדי הרצידיביסטים, אבל הם חייבים להיות גבוהים יותר, אם אני מביא בחשבון שהשיעור הממוצע של הרצידיביזם מגיע ל-35%.

י. קרפ: ההצעה שהובאה בפניכם הובאה, כאמור, גם על דעת שר המשפטים והייתי רוצה להבהיר כמה נקודות: הוזכרה כאן ועדת השופט חיים כהן ונעשה לה עוול מסויים, כי הזכירו אותה רק בהקשר להמלצה לדחות את ביצוע החוק לגבי נערים החשודים בביצוע עבירות חמורות. אבל המלצת הוועדה הייתה להפעיל ללא דיחוי את החוק מ-1 באפריל 1975, כאשר ההוראה היא שמשרד הסעד ממנה על ביצוע החוק וחזקה עליו שימצא את הכלים והאמצעים.

אבל איננו עוסקים בצד האידיאולוגי של העניין וכיוון שאנחנו נתונים בסד של זמן ואיננו יכולים לקבוע מועדים שלא נוכל לעמוד בהם - כי כל חאריך שאנחנו קובעים חייב להיקבע לפני אפריל 1975 - עלינו להיות מציאותיים ולראות מה אנחנו יכולים לעשות, כדי שלא יימצא שאנחנו מאשרים החלטה שלא תבוצע. אם משרד הסעד אינו ערוך ליותר ממה שהוא מציע ואם גם משרד המשפטים אינו יכול להיות ערוך כבר מאפריל להחלח מערכת השיפוט, יש להיות מעשיים ולראות מה המכסימום שניתן לעשות במסגרת זאת.

למעשה קובעת ההצעה דחיה של שלושה ענינים ל-1 באפריל 1977: דחיה לגבי גילאי 17-18; דחיה לגבי סעיף 13 - בחי מעצר לקטינים; דחיה לגבי עבירות חמורות גם לגבי השנתון הראשון. הדחיה לגבי סעיף 13 נעשית משום שיש לנו מחשבות לתיקון החוק בסעיף זה. לגבי עבירות חמורות - משום שאנחנו רוצים לשקול באיזו מידה ניתן ליישם בצורה מעשית את ההחלה.

היו"ר ח. גרוסמן: על סעיף 13 נחליט בנפרד, כי הוא בעיקר מדאיג אותנו. אנחנו יודעים מראש שחוקנו את החוק ומוטב שחשמעו את דעת הוועדה לפני כן.

אשר לשאר הסעיפים: לא טוב שוועדת כנסת חצטרך לאשר בדיעבד כל דבר מכיוון שהמשרד לא היה ערוך, ובהחשב בנימוק שצריך להיות מציאותיים כיוון שהמשרד אינו ערוך. אם כך נפעל אין כל ערך לאותה פיסקה המופיעה בהרבה חוקים - שיש צורך בהחייצות או באישור ועדת הכנסת.

האם אפשר להפעיל את שירות המבחן על שנתון אחד כבר מ-1 באפריל?

מ. הורוביץ: אינני חושב שזה ניתן משני טעמים: א. מבחינת ההתארגנות הפנימית של שירות המבחן; ב. הדבר קשור למערכות נוספות כמו בחי המשפט לנוער.

היו"ר ח. גרוסמן: אח כל זה אפשר היה להפעיל קודם.

י. קרפ: לא היה טעם להפעיל מערכות נוספות לפני שהיתה למשרד הסעד חוכנית להפעלה.

היו"ר ח. גרוסמן:
אם היה ידוע שב-1 באפריל צריך להפעיל, אפילו חלקית, את שירות המבחן, לדבות שופטי נוער, צריך היה לפני שנתיים לדאוג לשופטי נוער החל מ-1 באפריל 1975.

ל. דיציאן:
אם השרים צריכים להחייץ איתנו כגוף פרלמנטרי, מותר לנו להביע מורת רוח מהגישה לביצוע חוק שהיחה שהוח של ארבע שנים לביצועו.
היו"ר ח. גרוסמן:
זה מה שעשיח. אנחנו יכולים לומר שאנחנו מאשרים את ההצעה ויחד עם זאת לשלוח מכתב בו נביע את מורת רוחה של הוועדה.

אני חושבת שעלינו לקבל את ההמלצה על דחיית החלטת החוק לגבי אלה שמבצעים פשעים חמורים, כי אי אפשר להחיל את החוק, עם כל הזכויות שיש בו לגבי קטינים, על נערים שעברו עבירות חמורות של רצח, נסיון לרצח, שוד מזויין ואונס. ייחכן שצריך להכניס תיקון בחוק.

ח. הירש:
החוק מאפשר סיווג על פי עבירות.
היו"ר ח. גרוסמן:
הייתי ממליצה לבחון מחדש עד ה-1 באפריל אם יש אפשרות לזרז את הביצוע.

חנ"צ קרחי:
את לא מתייחסת לבתי מעצר.
לא.

היו"ר ח. גרוסמן:
התאריכים שנקבנו אינם מפריעים להקדים את הביצוע אם הדבר אפשרי. להקדים תמיד אפשר.

א. בריק:
זה לא כל כך ברור.
י. קרפ:
כתוב: אולם לא יאוחר מהיום הקובע.

ח. הירש:
כלומר, שלפני זה אפשר.
היו"ר ח. גרוסמן:
אני פונה אליכם בשם הוועדה להקדים אז שלבי הביצוע עד כמה שאפשר, יחד עם הבעת מורת רוח.

א. גיבלבר:
למה?
היו"ר ח. גרוסמן:
על כך שלא הכינו שופטים, ירצה לא ענין של חקציב.

סעיף 13:
ל. דיציאן:
אח סעיף 13 צריך לקרוא בכפוף לסעיף 49(ג). המקרה האחרון שקרה הוא הפרה ברורה של הוראות שני סעיפים אלה. אם תיקון סעיף 13 לא ייעשה עד ה-1 באפריל 1975, שאז נכנס החוק לחוקפו, הרי כל דבר שלא ייעשה בהחאם לחוק יכול לשמש עילה לחביעת פיצויים לא קטנה. גם היום מה שנעשה הוא בגדר עבירה חמורה ויכול לשמש עילה לחביעת פיצויים נגד המוסדות המפירים הוראה ברורה של החוק.

היו"ר ח. גרוסמן:
יש פה שני דברים: אחזקת קטיין בנפרד ואחזקת קטיין בבית-מעצר בנפרד, שהם שני דברים שונים. גם לפי החוק הקיים חייבים להחזיק קטיין בחא נפרד. כאשר סיפלנו בחוק רצחה המשטרה לעמוד על כך שלא יהיה בית-מעצר נפרד לקטינים אלא תהיה אחזקה נפרדת של קטינים, משום שהמשטרה הבינה למה מתייבים אותה בחי מעצר נפרדים וידעה שלא חוכל לעמוד בזה. הוכיחו לנו שמחזיקים את הקטינים בנפרד מן הבגירים גם במסגרת החוק הקיים. מה שקרה בחדוה זו עבירה על החוק הקיים ולא על החוק שייכנס לחוקף ב-1975 או ב-1977. זה לא שייך לסעיף 13.

בנוגע לסעיף 13 נתבקשנו לדחות את תחולת החוק, בנימוק שחוק שנתיים עד 1977 יתקנו את הסעיף.
ל. דיציאן:
אני רוצה להביע את הח נגדותי לדחיה.

היו"ר ח. גרוסמן:
אני חושבת שהצהרת הכוונות של נציגי
המשטרה ביחס לסעיף 13, עם כל היושר
והכנות שבהצהרה זו, חקשה עלינו מאד.

ל. דיציאן:
אם יבצעו את סעיף 13 - לאור העובדה
שלא מקיימים את החוק הקיים, או לפחות
בציבור יש הרגשה שלא מקיימים את הוראות החוק - לא יוכל להתעורר שום
ספק בקשר לכך, כי בבית-מעצר נפרד לא יכולה להתעורר שאלת אחזקת קטיין
עם מבוגר. אבל אם מחזיקים אותם באותו בית-מעצר יקרו מקרים כאלה גם
להבא, אם בשוגג, אם בכוונה מחוסר מקום. חלקם אולי יתגלו, אבל על
רובם המכריע לא יידע הציבור. כל זמן שלא יוכח לוועדה שלפחות החוק
הקיים מבוצע הלכה למעשה בלי כל חריגים, אני מציע לוועדה לא לקבל
את דחיית הפעלת סעיף 13.

היו"ר ח. גרוסמן:
איך אפשר להפעיל אותו מה-1 באפריל?

י. בארי:
בחשבונות להצעה לסדר היום במקרה המצער
שאזע בחדרה הודה למעשה שו המשטרה
בעבירה ואמר כי הואיל ולא העמידו לרשותו של משור המשטרה תקציבים
והואיל וגם לקראת השנה הבאה לא עומדים לרשותו תקציבים, נדחית בהכרח
בנייתם של בתי מעצר נפרדים לקטינים ויכולה הכנסת להחליט ככל שחלטי.

שנית: גם החוק הקיים דורש אחזקה נפרדת
של קטינים במעצר נפרד מן הבוגרים. עם כל הכוונה הטובה של חבר-הכנסת
דיציאן אינני רואה מה נשיג באי ההסכמה שלנו.

ל. דיציאן:
אולי זה יביא לכך שיקיימו את החוק הקיים.

א. גיבלבר:
אנחנו לא צריכים לגזור גזירות שאחר כך
לא יוכלו לבצע אותן בגלל סיבות סבירות.
אנחנו רוצים בתי מעצר נפרדים, אבל כוונת הדבר אינו אפשרי. יש חוק
על הפרדה בין קטינים לבוגרים בחוף בתי המעצר וצריך לקיים אותו. כרגע
העניין שאזע הוא בבחינת סוב-יודיצה, אבל כאשר יחקיים דיון ויוכח שנהגו
שלא כדין, אגנה את הדבר; אם יתברר שלא היו דברים מעולם, אדע שרק
העתונים כתבו על כך. על כל פנים החוק הקיים מבטיח מבחינה מסוימת
את הדבר שאנחנו מאד חרדים לו - שלא יהיה נזק לקטיין.

פ. שינמן:
בסעיף 25(ה) נאמר: "קטיין שעליו הוטל
מאסר לא יוחזק במאסר יחד עם אדם שאינו
קטיין". בעוד שבסעיף 13 נאמר שלגבי מעצר יש להקים בתי מעצר נפרדים.
יוצא אפוא שבמעצר החמרנו יותר מאשר במאסר, כי לא אמרנו - בתי מאסר
נפרדים לקטינים. אבל אם אין עדיין בתי מעצר נפרדים לקטינים, צריך
אוחו דין שקיים לגבי מאסר, שאסור להחזיק קטיין יחד עם מבוגר, לחול
גם לגבי בתי מעצר.

א. בריק:
בסעיף 49(ג) זה כחוב גם לגבי מעצר.

ל. דיציאן:
האם אפשר לקבל הצהרה פורמלית משלטונות
בתי הסוהר שהמשטרה מקיימת סעיף זה?

היו"ר ח. גרוסמן:
על כך נדבר בדיון על המקרה שקרה.

פ. שינמן:
אני רוצה לקבל חשובה על שאלתי - מדוע
לא מדובר על בתי מאסר נפרדים לקטינים
כשם שמדובר על בתי מעצר נפרדים?

היו"ר ח. גרוסמן:
בתי מאסר נפרדים לקטינים קיימים.

ח"צ י. קרתי:
יש כ-7,000 עד 8,000 מעצרים של קטינים
עד גיל 18. אם היו מקנה או שניים של
אסונות או של מקרים נוספים שלא הסתיימו באסון, גילינו אותם ונקטנו
בצעדים דוסטיים נגד האחראיים. מדובר במקרים חריגים, כאשר אנחנו
מתייחסים אליהם כאל עבירה משמעתית חמורה. ישנה הקפדה מלאה על ההוראה
של הפרדה פיסיית בין מבוגרים וקטינים.

לגבי ביצוע החוק: לפי הנחונות שבידינו
מספר הגילאים 16-18 שהיו במעצר בלבד בשנים האחרונות שווה כמעט למספר
כל הקטינים עד גיל 16 שהיו בבתי מעצר. כלומר, החלח החוק על גילאים
אלה פירושה הכפלת מספר הקטינים, ובאמצעים העומדים היום לרשותנו
איך לנו אפשרות להחזיק קטינים בנפרד. הפעלת בתי מעצר נפרדים מהווה

חנ"צ י. קרתי:

בעיה תקציבית כבדה מאד. היא היחה בטיפול אינטנסיבי במשך ארבע שנים
אם של משרד הסעד, אם של משרד המשטרה. היו הצעות, חוכניות, דיונים עם
האוצר ואין כל סיכוי שנקבל את ההקצאה התקציבית, ומדובר בעשרות מליוני
לירות. לגבי ההפרדה - גם אם נחנק, נפיד על הפרדה פיסיית.

פ. שינמן: מדוע לא כתוב לגבי מאסר מה שכתוב לגבי מעצר?

חנ"צ י. קרתי: לשירות בתי-הסוהר יש בית-סוהר מיוחד לצעירים, ואם לא בית-סוהר, יש גם מעצרות חסות.

מ.א. קורץ: מובן שהוועדה איננה צריכה את הסכמתנו כדי לבטא את מורת רוחה, אבל אני רוצה לומר שאנחנו נמצאים במסגרת החוק כפי שנתקבל. כשנתקבל החוק ב-1971 ראה המחוקק כי ייתכן שנגיע עד 1 באפריל 1977. הבינו גם אז שהדבר אינו קל ושאי אפשר להיערך לקראתו בקלות ולהצליח. יחד עם זאת אני מבין את פניית הוועדה להפעיל עד כמה שאפשר מוקדם יותר את סעיפי החוק.

לסעיף 13: מצד אחד הכנסת מקבלת חוק זה, אך מצד שני, כאשר הכנסת דנה על חוק התקציב מדי שנה בשנה היא איננה זוכרת שהסמיכה מישהו לעשות את הדברים שבאותו חוק. גם לנו וגם למשטרה יש אומדנים כמה הדבר צריך לעלות, ועליכם לדעת שאין כאן התרשלות של מישהו אלא שהדבר פשוט לא אופשר.

ל. דיציאן: כאשר הגשתם את הצעת החוק הדגשתם שזה צריך לעלות מליוני לירות והממשלה אישרה את החוק.

דין"ר ח. גרוסמן: בינתיים קרה משהו.

ל. דיציאן: הכנסת לא דנה בתקציב כאשר דנה בחוק, אבל הממשלה כן עשתה זאת.

מ.א. קורץ: הכנסת אישרה את המחיקות בתקציב.

י. בארי: במסגרת התקציב המאושר אפשר לעשות דברים רבים.

י. קדמן: נראה לי לא מובן כיצד בשעה שחוק כבר התקבל ואיננו עומד עכשיו לדיון מועלות מה שאלוה אם אכן החוק שהתקבל צריך להיות או לא.

דין"ר ח. גרוסמן: יש חוקים רבים שמחקנים אותם כאשר אינם עומדים במבחן המציאות.

אני מציעה את הסיכום הבא: הוועדה מאשרת את ביצוע החוק בשלבים עד 1 באפריל 1977. יחד עם זאת הייתי מוסיפה המלצה של הוועדה, שהממשלה חשקול מחדש את כוונתה להגיש חיקון לסעיף 13.

ח. הירש: צריך להיות ברור שאין כוונה לגעת בחובת ההפרדה.

דין"ר ח. גרוסמן: בהמלצה זאת אנחנו רוצים לומר לממשלה, שהוועדה מעונינת שסעיף זה יבוצע עד 1 באפריל 1977. אם תבואו ב-1 באפריל 1977 וחאמרו שהחלתם לבנות בחי-מעצר אבל אתם מבקשים דחיה של שנה או חצי שנה כדי להשלים את הבניה, נבין את הבקשה, אבל יהיה זה דבר אחר אם ב-1977 תבואו וחבקשו דחיה לעוד חמש שנים.

א. גיבלבר: נאמר בצורה חיובית: אנחנו רואים בחוק זה דבר שאין לדחותו ואנחנו ממליצים שיבוצע. כאשר למורת רוחה של הוועדה, נאמר שאנחנו רואים בחומרה את הפיגור.

דין"ר ח. גרוסמן: אני מבינה שאין התנגדות לסיכום ואני מציעה שאת הניסוח חשאינו לי.

ד. מסקנות הוועדה בנושא - "הטיפול והשירות הרפואיים במדינה" - הצעה לסדר היום של חבר-הכנסת גדעון פת

- היו"ר ח. גרוסמן:
לפנינו הצעות חיקון של חברי הוועדה לנוסח שהוצע לוועדה.
- עמ' 1, פסקה 3:
ל. דיציאן:
את הסיפה של שחי ההצעות, גם בזו של חבר-הכנסת ידיד וגם בזו של חבר-הכנסת ורדיגר, יש למחוק.
- היו"ר ח. גרוסמן:
אפשר באמת למחוק את המלים "היוצרים תדמית שלילית לכל השירות".
- ל. דיציאן:
לגבי הרישה אין הבדל בין שלוש ההצעות: של חבר-הכנסת ידיד, ורדיגר ובארי.
- היו"ר ח. גרוסמן:
ברישה של הפיסקה אנחנו יכולים למחוק את המלה "אופן".
- י. בארי:
במקום "יכול היה" יש לכתוב "עלול היה".
- פ. שינמן:
נכתוב "העלאת הבעיה" במקום "הצגת הבעיה".
- היו"ר ח. גרוסמן:
בשום פנים ואופן לא. העלאת הבעיה אינה פוגעת.
- ל. דיציאן:
אני מציע את הנוסח הבא: "הצגת הבעיה עלולה היחה ליצור רושם מוטעה אצל הרופאים שהדיון בכנסת הכליל במסגרת הליקויים והפגמים את כל השירות הרפואי. הוועדה, בהתייחסה לעצם הנושא, עשתה הבחנה מדוקדקת בין מכלול השירות; טיבו המעולה ושירותם המסור של כלל הרופאים לבין המקרים החריגים".
- ד"ר פרייס:
בסדר גמור.
- א. גיבלבר:
נמחק את המלים "אצל הרופאים".
- היו"ר ח. גרוסמן:
מחקבל.
- הוחלט:
לקבל את הצעת חבר-הכנסת דיציאן. המלים "אצל הרופאים" יימחקו.
- עמ' 2 פסקה 1:
היו"ר ח. גרוסמן:
אני מציעה לא לקבל את הצעת חבר-הכנסת שמעוני.
- מ. פרידמן:
אני תומכת בהצעת חבר-הכנסת שמעוני. בדיונים שלנו הושמעו כל מיני דברים נגד הרופאים ועל בעיות של שירות מטעם רופאים במקרים חריגים.
- היו"ר ח. גרוסמן:
זה כתוב בסעיפים הבאים.
- מ. פרידמן:
אם זה כתוב בפרקים הבאים מדוע שלא יהיה כתוב גם כאן? אנחנו נותנים דף שלם של אפולוגטיקה.
- ח. שמעוני:
ההצעה שלי הועלתה כאשר מדובר היה לצרף את הרישה של עמוד 2 לסעיף א, שאז נעלם כאילו כל הקטע הפותח "מאידך". אם הקטע הזה נשאר, אני מוכן לוותר על הצעתי.
- היו"ר ח. גרוסמן:
הקטע הזה נשאר, לא מחקנו אותו.
- ח. שמעוני:
אם זה ששאר, אין לי הסתייגות.
- הוחלט:
להשאיר את הפיסקה כמות שהיא.

עמ' 2 סעיף ג:

לחבר-הכנסת שמעוני יש הצעה לסעיף זה,
אבל לי נראה שהטיפה של הסעיף המקורי

היו"ר ח. גרוסמן:

טוב יותר.

זו לא שאלה של רפואה פרטית. אני לא מתנגד
שתהיה רפואה פרטית, אלא אני מתנגד שתהיה
רפואה פרטית בחוץ רפואה ציבורית.

ח. שמעוני:

במקום "אין הוועדה מחייבת" יש לכתוב
" אין הוועדה מקבלת".

פ. שינמן:

וכן רצח חבר-הכנסת שמעוני טובה, אבל אינני
יכולה לעמוד מבחינה הגיונית.

י. בארי:

הצעת חבר-הכנסת שמעוני אומרת: "הוועדה סבורה שאין לדון בהצעת ההסתדרות
הרפואית בדבר ליגליזציה של הפרקטיקה הפרטית בשירות הציבורי, מבלי
להבטיח תחילה שמצב זה לא יוביל לרפואה לעניים ורפואה לבעלי יכולת".
והשאלה אם הובטח או לא הובטח היא חלק מן הדיון.

ח. שמעוני:

דיברנו על זה לא מעט ואיננו יכולים להתעלם
מכך שיש פרקטיקה פרטית, שיש בזה דיון
ושהציבור מדבר על נושא זה, אבל עלינו להבטיח שלא ייווצרו שתי מערכות
ברפואה הציבורית.

י. בארי:

אבל אחה מצהיר שאין לדון בזה.

ח. שמעוני:

אני אומר שקודם כל יש להבטיח שמצב זה
לא יוביל לרפואה לעניים ורפואה לעשירים.

היו"ר ח. גרוסמן:

אם אחה אומר שקודם צריך להבטיח ורק אחר
כך לדון, אז הנוסח של חבר-הכנסת שינמן

טוב יותר.

ח. שמעוני:

אינני רואה את ההבדל.

היו"ר ח. גרוסמן:

כאשר אחה אומר "מבלי להבטיח תחילה" יש
בכך התחייבות שבבוא הזמן, כאשר הדבר
יובטח, אחה חיתך ליגאליזציה. אינני רוצה לחתום על זה.

י. בארי:

מבחינה הגיונית הצעת חבר-הכנסת שמעוני
לא יכולה לעמוד, כי השאלה אם הוצע יוביל
או לא יוביל לרפואה לעניים ורפואה לעשירים היא חלק מהדיון. כדי להתגבר
על ענין ההתחייבות שכאילו משתמעת מהצעה זו אפשר לומר: מבלי לקבוע
עמדה בשלב זה לגבי הליגאליזציה של הפרקטיקה הפרטית סבורה הוועדה שאין
להנהיג ליגאליזציה של הפרקטיקה הפרטית, כל עוד לא הובטח שהדבר לא יוביל
לרפואה ציבורית לעניים ורפואה פרטית לבעלי היכולת.

מ. חריש:

אנחנו מחמקים כאן מנקיטת עמדה לגבי
הנושא. במקרה זה פשרה בין חיוב ההצעה
לא הייתי מתייחס כאן להצעה זו בכלל, כי
לכאורה ההצעה עצמה. מסיון שאני שולל אותה
עקרונית, אין לי שום תנאים.

היו"ר ח. גרוסמן:

אחה משחק משחק בח-יענה, כי דרישה זאת
עומדת השכם והערב.

פ. שינמן:

אפשר לומר: אין הוועדה מקבלת את הצעת
ההסתדרות הרפואית בדבר ליגליזציה של
הפרקטיקה הפרטית ולא תדון בה כל עוד לא יובטח תחילה שמצב זה לא יוביל
לרפואה ציבורית לעניים ורפואה פרטית לבעלי היכולת".

היו"ר ח. גרוסמן:

גם את זה אי אפשר לקבל.

ל. דיציאן:

מה זה "ליגאליזציה של הפרקטיקה הפרטית"?
יש היום 1,000-2,000 רופאים המתעסקים
בפרקטיקה פרטית. על ידי הצעת חבר-הכנסת שמעוני אנחנו הופכים אותם ללא
ליגאליים.

ח. שמעוני:

בשירות הציבורי.

ל. דיציאן: יש היום עשור, אם לא מאות, מנהלי מחלקות שיש להם באופן ליגאלי, לפי הסכמי

העבודה, פרקטיקה פרטית.

היו"ר ח. גרוסמן: אבל לא על אלה מדובר.

ל. דיציאן: זה לא משחמע מנוסח זה. אני מציע שבהקשר זה לא נכניס סעיף באוחו ענין.

היו"ר ח. גרוסמן: אני עומד על הצעה המקורית בשינוי קל: "אין הוועדה מחייבת את הצעתה של ההסתדרות הרפואית בדבר ליגליזציה של הפרקטיקה הפרטית בשילוב עם השירות הציבורי ולא חדון בה, שכן מצב זה עלול להוביל..."

י. בארי: אני חוזר לנוסח של הצעה.

היו"ר ח. גרוסמן: אעמיד את שני הנוסחים להצבעה.

ח. שמעוני: אם תקבל הצעה היושב-ראש, לא אסתייג.

ה צ ב ע ה

הוחלט לנסח את סעיף ג בנוסח הבא:
"אין הוועדה מחייבת את הצעתה של ההסתדרות הרפואית בדבר ליגאליזציה של הפרקטיקה הפרטית בשילוב עם השירות הציבורי ולא חדון בה בשלב זה, שכן מצב זה עלול להוביל לרפואה ציבורית לעניים ורפואה פרטית לבעלי היכולת."

עמ' 2 - הצעה חבר-הכנסת שמעוני:

ל. דיציאן: צריך להזכיר גם את קופות-החולים, לא רק את הרופאים.

פרופ' י. מנצ'ל: הייתי מכניס את המוסדות הרפואיים.

היו"ר ח. גרוסמן: מוסדות רפואיים וארגוני רופאים.

ד"ר פרייס: במקום "חוסר רופאים" אני מציע לכתוב: "הקושי בהפנייה ואיוש משרות רופאים מקצועיים בשכונות בערים הגדולות."

היו"ר ח. גרוסמן: אפשר לקבל זאת.

מ. חריש: חוסר רופאים הוא מושג מקובל בציבור.

היו"ר ח. גרוסמן: זה היה נכון לפני חמש-עשר שנים, אבל לא היום. עכשיו הבעיה היא של רופאים באיכות טובה.

הוחלט: לאשר את הסעיף המוצע על ידי חבר-הכנסת שמעוני בשני התקונים הבאים:

א. במקום "חוסר רופאים" יבוא - קושי בהפניה ואיוש משרות רופאים מקצועיים.

ב. לאחר המלים "יש לפעול בדחיפות בקרב" יבוא - "המוסדות הרפואיים וארגוני הרופאים."

עמ' 3 סעיף ז:

היו"ר ח. גרוסמן: סעיף א כבר עונה על הצעה חבר-הכנסת שמעוני.

ח. שמעוני: אינני רוצה לחסום ביקורת ציבורית.

י. בארי: במקום סעיפים ז' ו-ח' אני מציע את הנוסח כדלקמן: "הוועדה מביעה חקונה כי חוזק בהקדם חוק לשכת רופאים, שיקבע מסגרות לאתיקה רפואית ושיפוט משמעתי ושמוחו יוחקן חקונן אתיקה וחוזקן ערכאה שיפוטית מתאימה."

ד"ר פרייס: זה אפילו לא הוצג. הוועדה לא דנה בזה.

י. בארי: זו אחת ההצעות.

היו"ר ח. גרוסמן: אני מחננדת להצעה.

ה צ ב ע ה

הוחלט: לדחות את הצעת חבר-הכנסת בארי.

ל. דיציאן: לא חייבת להיות לשכת רופאים, אבל אפשר לחת להסדרות הרפואית סמכות חוקית לדון בפגמים של אחיקה מקצועית.

היו"ר ח. גרוסמן: אחד הנימוקים נגד לשכת רופאים, כדוגמת לשכת עורכי-דין, היה שקיים הבדל בין רופאים ועורכי דין: בעוד שעורכי-דין הם בדרך כלל עובדים עצמאיים, הרופאים עובדים בדרך כלל בשירות ציבורי.

י. בארי: לא קבעתי בהצעתי מי יהיו השופטים וכיצד יורכב בית-הדין. כל מה שהצעתי הוא, שבמסגרת חוק לשכת רופאים ייקבע קנון אחיקה ותיקבע ערכים שיפוטית מחאימה. יכולים אחר כך לבוא ולטעון, כי הואיל ורוב הרופאים שכיולים, צריך בית-הדין המשמעי להיות מרכב מאנשים אלה ואלה. אבל לזה אינני מחייחס.

היו"ר ח. גרוסמן: כבר הצבענו את הצעתך והיא נפלה. אתה יכול להגיש אותה.

ל. דיציאן: במסגרת איזה חוק אפשר בכלל להתקין קנון של אחיקה מקצועית?

פרופ' י. מנצ'ל: במסגרת חוק המחוקקים ברפואה.

אני שמעתי שגם לשכת עורכי-הדין לא פתרה אח כל הבעיות, ומכיוון שאצל הרופאים העניין קצת יותר מסובך, הייתי רוצה ללמוד את הבעיה. כיום, כאשר אנחנו חושבים שמישהו עבר על כללי האחיקה, אנחנו מביאים את המקרה ליועץ המשפטי. בשלב זה כדאי אולי להשאיר את המצב הנוכחי מבלי לקבוע דבר ספציפי עד שנלמד מה טוב.

היו"ר ח. גרוסמן: אנחנו יכולים להמליץ על הקמת ועדה בעלת מעמד חוקי לעניין זה.

ל. דיציאן: אח סעיף ה' אפשר להשמיט.

היו"ר ח. גרוסמן: אנחנו ממליצים שחיה ועדה סטטוטורית, משום שעד עכשיו היו כל מיני ועדות אד-הוק לכל עניין, אבל זה לא עומד בסחירה לסעיף ה'.

לסעיף שמציע להוסיף חבר-הכנסת שמעוני אני מחננדת. הדברים כבר נמצאים בסעיף אחר.

י. בארי: האם את עומדת על סעיף ה'?

היו"ר ח. גרוסמן: כן.

י. בארי: ההסדרות הרפואית איננה כיום גוף סטטוטורי. זהו גוף וולונטרי של רופאים, ואינני יודע אם אנחנו כוועדה כנסת יכולים לפנות לגוף וולונטרי שיפעיל את ועדותיו.

היו"ר ח. גרוסמן: להסדרות הרפואית יש מעמד בחוק ביטוח בריאות.

פרופ' י. מנצ'ל: ההסדרות הרפואית זה הארגון היחיד הכולל את כל הרופאים.

ה צ ב ע ה

הוחלט: לדחות את הצעת חבר-הכנסת שמעוני לסעיף ז'.

הישיבה ננעלה בשעה 13.20